

πώς θά πείρη μπαταρία
και νά κάνης ότι κλαίς.

Μέ καρδιόχτυπο μεγάλο
ιμελίτας τόν σκοπό μας,
κι' ένα χέρι δέρει τ'άλλο
και τὰ ὄρη τὸ πρόσωπό μας.

Κόκκινη σάν Ἄσος Κούπα
ἐκωτοῦσις τὰ λερτά
μὲ Μυριανθούση λούπα
κι' ἑλαχταρίδες γι' αὐτά.

Κι' ἀνασήκωνες τὸ βλέμμα
μὲ παράπονο κρυφό,
κι' ἐκρυφιδίπτες τὸ Στίμμα
και τὸν Λόρδο τὸν σοφό.

Μὲ ντορθάδες και ταγάρια
πηλαλοῦσις τακτικά,
κι' ἐκλαγες εἰς τὰ ζαγάρια
νά σοῦ δώσουν ὀνειδικά.

Μοναχὴ τὸν ὄρομο ἔπρες
και ξανάλθεις μοναχὴ
μ' ἕναν Κόντα και μὲ ψείραις
κι' ἀπὸ πρώτα πρὸ φτωχῆ.

Ἄλλος σ' ἐλάφει 'στ' ἀλήθεια,
μὰ σ' ἐγίλασι φρικτά,
ἄλλος σοῦταξε βοήθεια
και σ' ἀφῆκε 'στ' ἀνοικτά.

Ὅτιμὲ 'στὴ συμφορὰ σου! ..
ἔξικομπισαν και εἰ,
κι' ὁ ταλαίπωρος παρὰς σου
ἦλε σ' οὐ φ και β ε ρ ε σ ε ἰ.

Νέτα σκίτα τὰ Ταμεία
και μὰ Τρίτη τὸ πρῶι
τοῦ Μυλάρου μπόμπια μία
σκάζει μπρός σου μὲ βοή.

Εἰς αὐτὸ τὸ πατατράκκα
δλους εἶδα χαρωπούς,
κι' ἐκραζαν φ ο υ φ ο ὦ λὰ β ρ ά κ α
εἰς τὸν Κάμπρο και λοιπούς.

Ἐπετάξαν ὡς 'στ' ἀστέρια
κι' εἶπαν κι' ἕναν ἄμανί,
κι' ὄλοι σήκωσαν τὰ χέρις
γιὰ νά ποῦν τὸν Λόρδο Ν α ἰ.

Τί φρικτὴ αὐγὴ κι' ἐκείνη!
τρίμει κάθε λογισμός. . .
ἄλλος βρόντος ὄν ἐγίνη
παρὰς Κρούπ βρωβαρισμός.

Ἄλλο πὰ δὲν συλλογίσαι
παρὰ πρὸ πολλὰ νὰ φῆς,
κι' ὄλο σείσαις και λυγίσαι
και βραιοῖχ δὲν ψηφῆς.

Σὰν τὸν βράχο, ποῦ ἀφίνει
κάθε βρώμικο νερό
εἰς τὰ πόδη του νὰ χύνη
εὐκολόστυστον ἄφρο,

Ἔτσι σβύνει τὸ βραιοῖδι
μπρός 'στὸ μούτρο τὸ βερύ
καθενὸς Ρωμηοῦ κασιδιῆ,
ποῦ τοὺς Φράγκους χέ... και...ρεῖ.

Τόσα πέρτουνε τὰ θέρι-
σμένα στάχνα 'στους ἀγρούς,
δσους τάφους κρύβ' ἡ φτήρη
ἀπὸ ὄξ' ἀκόμ' ὕγρους.

Ἄπο κόπρια βγαλμίνη
και Ρωμηῶν ρητορικὴ,
και μ' ἐκείνα φουσκομίνη
χαίρει, Δόξα κλασικὴ.

Κι' ὄκειος 'μπρός του πὰ εἰ βλέπει
θὰ σοῦ φάλη «τραλαλά!...
μόνο μπουμπουλιες σοῦ πρίπει
σάν κι' αὐτὸν νὰ εἰ κυλά.»

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις. μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις

Θ ε ο ἰ και Ἄ ν ὀ ρ ε ς, ποῦ γι' αὐτοὺς εἰ πάει ριπιτιδι,
ἔργον λαμπρὸν τοῦ Μιχαῆλ τοῦ και Κωνσταντινίδη,
μυθολογία δηλαδὴ πολὺ καλογραμμίνη,
μὲ τύπον γλαφυρότατον κι' εἰκονογραφημίνη.
Ἐκεῖ Θεῶν φεγγυολεῖ κι' ἀνθρώπων μεγαλειὸν
και 'στῆς Ἐ σ τ ἰ α ε βρῖσκται τὸ Βιβλιοπωλεῖον.

Πῶ! πῶ!... Ἡμεροδεῖται εἰς τοῦ Κωνσταντινίδη,
ποικιλλοντες εἰς κάλλος, εἰς σχήματα κι' εἰς εἶδη,
μ' εἰκόνας διαφόρους και τεχνικὰς πολὺ,
ὅπου 'μποροῦν νὰ γίνουν και σαλονιῶν στολή.
Ἐπορείς και μπουναμάδες ἀκόμη νὰ τοὺς στίλλης...
κομψότης, λούσο, χάρις, και φτήνμα ὅση θέλεις.